Piatra mormântului

On Aprilie 07, 2015

Ridică-te din tine însuți într-un mod cu totul special, grație puterii de a-ți stăpâni în totalitate experiențele de viață.

- Conte ! - strigă Maximilien plin de avânt - luați seama ! Vă spun asta pentru a treia oară, căci mă înspăimântă puterea pe care o aveți asupra mea. Luați seama la înțelesul cuvintelor rostite căci iată, ochii mi se însuflețesc din nou, inima mi se încălzește și bate iar. Luați seama, căci mă faceți să cred în lucruri supranaturale. Dacă-mi veți porunci să ridic piatra mormântului care o acoperă pe fiica lui Iair, mă voi supune. Dacă îmi veți face un semn doar, cu mâna, să pășesc deasupra valurilor, voi păși pe valuri ca apostolul. Luați seama, mă voi supune !

- Nădăjduiește, prietene, repetă contele.

- Râdeți de mine, oftă Maximilien recăzând de la înălțimea înflăcărării sale până la prăpastia tristeții. Faceți cum fac mamele bune sau, mai bine zis, mamele egoiste, care potolesc prin cuvinte mieroase durerea copilului, fiindcă țipetele le obosesc. Nu, prietene. Mă înșelam când vă spuneam să luați seama. Nu vă temeți de nimic. Îmi voi înmormânta durerea cu atâta grijă în străfundul pieptului, o voi acoperi și o voi tăinui atâta, încât nu veți mai avea nici măcar grijă s-o deplângeți.

*- Mi-e atâta milă de tine, Maximilien, crede-mă, atâta milă încât dacă nu te voi vindeca într-o lună, zi cu zi, ceas cu ceas, ține bine minte ce-ți spun, te voi așeza eu însumi în fața pistoalelor încărcate și a unei cupe pline cu cea mai sigură otravă, cu o otravă mult mai puternică decât aceea care a ucis-o pe Valentine. **

Leadership: Conștiința pe care o practici în orice moment al vieții introduce un semn de probabilitate în sistemul tău de referință pentru a limita manifestările din care este alcătuită înălțimea măreției tale sufletești?

Abia atunci când ești pus la grea încercare se petrece ceva în tine. Ceva nou pare că se materializează, se transformă, se zbate, se adună și ai senzația că te vezi de la distanța unei existențe rătăcite prin labirintul unei lumi situate la alt pol valoric. Acest amalgam de stări conectate prin continuitatea caracterului și a suflului care îți însoțește viața, este tradus într-un spectru numit suflet, care vorbește doar prin intermediul inimii.

Iar atunci când sufletul fredonează doar simfonii mute de dor și iubire, în acea etapă a suferinței, în acea secundă a rătăcirii într-o realitate confuză și apăsătoare, ducând în mod necesar la o singură concluzie, și anume, la renunțare, atunci se conturează acea atitudine de suspiciune a tot ce există. Ajungi să nu mai crezi în nimeni și nimic.

Aici putem pune un semn de probabilitate care tinde spre certitudine, ca un fel de motto al vieții aparținând comediantului Moms Mabley: *"Viața e ca pokerul: dacă nu pui nimic la bătaie, nu ai ce să scoți"*.

Primul pas spre cucerirea leadershipului îl constituie acea ridicare a omului din el însuși într-un mod cu totul special, prin eliminarea acumulărilor de sensuri atribuite suferinței supreme. Spre a se redefini drept o contra-reacție a ceea ce nu merge, a ceea ce s-a petrecut, a ceea ce nu a obținut, în așa fel încât să nu mai fie rob al slăbiciunii de a se împăca cu

soarta.

Viața pe care ți-o întreține conștiința încărcată este forma puterii sufletești de a gusta libertatea iluziei de a controla totul. Trebuie luat în considerare faptul că sufletul nu-și poate ridica puterea la rang de evaluare a sinelui decât dacă se reprezintă drept manifestare a unei mobilizări exemplare spre dobândirea unei capacități superioare de înțelegere și judecare a lucrurilor.

Prețuiește-te pentru ceea ce reprezinți atunci când viața nu îți oferă decât motive concrete de îngrijorare, când nu-ți mai dă motive de fericire. Abia aici se produce adevăratul test al caracterului. Sfatul unui guru al leadershipului sună cam așa: *„Privește în interiorul tău și vezi dacă există în tine acel sâmbure care stă la baza realizărilor viitoare – adică încrederea nezdruncinată în forțele proprii."*

Cred că primul pas spre a fi puternic, încadrându-te într-un leadership transformațional, în măsura în care acesta reclamă anumite retușări ale modelului de a reacționa la orice fel de constrângeri și evenimente existențiale, este să lansezi o „funcționalitate" care să permită căutarea rapidă în acea reprezentare a lumii raportată la fenomene ce depășesc cadrul îngust al necesității de a preveni pierderea propriei esențe. A propriei individualități, care se exprimă dincolo de acțiunea imediată. Această funcționalitate poate fi de tipul auto-motivării: *"Nimic nu mă poate întoarce împotriva propriei mele conștiințe."*

Iar salvarea, măreață prin iubirea necondiționată a cuiva sau ceva, și înfruntând demonul din tine, gândurile autodepreciative, vine de acolo de unde *„ Trebuie "* se amestecă cu *„ Pot "*, oferind o măsură a ordinii în starea de haos.

Când ajungi să nu te temi de nimic, să nu regreți nimic, când ajungi să-ți înmormântezi durerea cu atâta grijă în străfundul pieptului, nu doar să o tăinuiești aidoma unei poteci fragile de pe care riști să te prăbușești la prima grea încercare, ci în așa fel încât să nu mai poți da înapoi decât cu prețul vieții, abia atunci se remarcă încercarea de a te reprezenta ca fiind mult mai puternic.

Puterea sufletului poate dobândi o însemnătate uriașă prin faptul că este dispus să-și câștige credința într-un plan divin, și să trăiască prin ea, numai atunci când scrutează orizontul de la înălțimea înflăcărării până la prăpastia tristeții, sau invers.

Piatra mormântului face referire la durerea sufletească pe care o aduce cu sine viața, forțându-l pe om să se supună orbește regulilor ei. Iar omul cu calități de lider este un sistem de operare cu emoții puternice, rulând comenzi introduse la o linie de program care descrie o rezistență la orice tip de înstrăinare de realitățile vieții.

Viața însăși testează tăria caracterului unui lider, introducând un semn de probabilitate - care exprimă deopotrivă catalogarea trecutului și prezicerea viitorului - în sistemul lui de referință pentru a-i limita manifestările. Are el capacitatea de a-și transforma trăirile într-o ambiție care să nu se umple de anxietate?

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/piatra-mormantului.html